

TORONYIRÁNY

XIII. 41.

2019. október 13.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 28. vasárnap

Október 18. Szent Lukács evangélista

Jézus Krisztus a hálaadás teljessége, tehát benne a hálaadás határtalan. A hála magába öleli a teremtett világ minden adományát, baját és fájalmát is. A legmélyebb sötétségen is áthatol, míg Krisztusban meg nem találja Isten szeretetét. Hálát adni annyit jelent, mint Istennek „mindenkor és mindenért” köszönetet mondani (Ef 5,20), még elkövetett bűneinkért is, elfogadván őket, mert általuk vált nyilvánvalóvá Isten kegyelme.

Hálaadással kerülök egyensúlyba múltammal, mert kamatozóvá válik jelenem számára. Nélküle a múlt kárba vész. Igaz, a hálához csatlakoznia kell a megbánásnak, amely nélkül múltam veszendőbe menne és nem kamatoznék. Hálaadás nincs őszinte bűnbánat nélkül, és azok iránti testvéri szeretet nélkül, akik nem kapták meg a nekem érdemtelenül adott kegyelmet.

Dietrich Bonhoeffer

A szentmise olvasmányai

- 1. 2Kir 5,14-17** A pogány Námán Elizeus prófétára hallgatva gyógyulást nyer leprájából, és egyetlen igaz Istennek vallja a választott nép Istenét.
- 2. 2Tim 2,8-13** Az apostol által hirdetett és képviselt evangélium lényege Jézus halála és feltámadása. Aki közösséget vállal vele, azzal Ő is közösséget vállal dicsőséges győzelmében is.
- 3. Lk 17,11-19** Jézus meggyógyít a leprából egy tíz főből álló csoportot, köztük egy pogány embert, de háláját csak egy, éppen ő fejezi ki Jézus felé.

A tíz leprás meggyógyítása és a hálás samaritanus

Az epizód csak a harmadik evangéliumban olvasható. A bevezető 11. vers, amelyben ismét megjelenik Jeruzsálem, mint Jézus útjának végső célja, egyértelműen Lukács szerkesztői tevékenységének az eredménye. Maga az epizód (17,12-18) Lukács saját forrásából (SLk) való. Az első rész (12-14. v.) rövid csodaelbeszélést tartalmaz, amely azonban a jelenet egészében alárendelt szerepet kap. A hangsúly a második részen (15-19. v.) van, amely a megtisztult samaritanus hálájáról és Jézus kommentáló szavairól számol be. A hála gondolata kapcsolja össze az epizódot az előző szakasszal, a szolga jutalmáról szóló példabeszéddel (17,7-10). A példabeszéd arra hívta fel a tanítványok figyelmét, hogy szolgálatukért nem követelhetnek hálát az Istentől. A mostani jelenet viszont azt teszi világossá, hogy a hála a tanítvány jellemvonása kell, hogy legyen: hálás lelkülettel kell elfogadni Isten kegyelmi adományait. A szakasz öszövevényes párhuzamaként megemlíthetjük a szír Naamán történetét, akit Elizeus tisztított meg a leprától, s aki háláját konkrét formában, adománnyal kívánta kifejezni (2Kir 5,1-19).

A bevezető mondatban Lukács ismét Jézus vándorlásának tényére, illetve Jeruzsálemre, mint végső úticélra irányítja a figyelmet. Nehézséget jelent a mondat második felének az értelmezése. Ebben arról olvasunk, hogy „Szamaria és Galilea között haladt át”. Régebben a megjegyzést általában úgy magyarázták, hogy Jézus Galilea és Szamaria határán nyugatról keletre vándorolt, hogy majd a Jordán völgye mentén folytassa tovább az utat délre, Jeruzsálem irányába. Kérdéses azonban, hogy a bevezető mondatban Lukács ténylegesen ezt akarta-e kifejezésre juttatni. Újabb az exegeták úgy vélik, hogy az evangélista nem kívánt egészen pontos helymegjelölést adni. Szamaria és Galilea említésével egyszerűen a következő epizódot akarta bevezetni, amelyben kilenc zsidó és egy samariai leprásról van szó. Zsidók és samariaiak együttléte leginkább valahol Szamaria és Galilea határán volt számára elképzelhető.

Az a tény, hogy az evangélista a 12. versben az esemény helyeként egy falut jelöl meg, de annak a nevét nem közli, szintén azt támasztja alá, hogy Lukács nem akart, s valószínűleg nem is tudott egészen pontos helymeghatározást adni.

A közelebről meg nem határozott faluban Jézus leprásokkal találkozott. A falukból a leprások nem voltak teljesen kitiltva, de a többi lakostól elkülönülve kellett élniük. Ezzel szemben Jeruzsálembé és a falakkal körülvett városokba nem mehettek be. A jelenetben szereplő tíz leprás távolról megáll. Ez a magatartás megfelel annak az ószövetségi előírásnak (Lev 13,45), mely fertőzött személy számára megtiltja az egészségeshez való közeledést. A leprások a szerencsétlen állapotukra hívják fel Jézus figyelmét, de nem a megszokott „Tisztátalan, tisztátalan!” felkiáltással, hanem olyan formában, amely a Jézusba vetett bizalmukat fejezi ki. A maguk számára kért könyörület nyilvánvalóan a társadalomból kizáró betegségtől való megszabadulást jelenti. Hasonló felkiáltás más csodaelbeszélésekben is szerepel (vö. Lk 18,38; Mt 9,28).

Jézus válaszként nem a gyógyulást eredményező szót mondja ki, hanem utasítást ad nekik: menjenek és mutassák meg magukat a papoknak. Az Ószövetség előírásai (Lev 13,49; 14,2-4) szerint a papoknak kellett a lepra megszűntét hivatalos formában megállapítani, s ezzel együtt a polgári, illetve a vallási közösségbe való visszatérést elismerni. Feltűnő, hogy Jézus kifejezett gyógyító szó vagy tett nélkül küldi a leprásokat a papokhoz. Ezt a különlegességet általában úgy magyarázzák, hogy Jézus a hitüket akarja próbára tenni, ahhoz hasonlóan, ahogyan Elizeus Naamán hitét próbára tette (2Kir 5,14). Az elbeszélés szerint a leprások Jézus utasításának azonnal eleget tesznek, s ezzel megállják a próbát. Hitük eredményeképpen útközben bekövetkezik a gyógyulás.

A gyógyulás megállapítása után az elbeszélés a tíz leprás egyikére irányítja a figyelmet. A többi kilenc természetesnek veszi a tisztulás tényét, és továbbmegy, ő viszont kötelességének érzi, hogy kifejezze háláját Jézus iránt. Isten cselekvését ismeri fel a történetekben, ezért első megnyilatkozása az Istendicséret. Majd visszatér Jézushoz, és leborulva ad neki hálát. A leborulás, amely általában királyoknak kijáró hódolat, kifejezése volt, elismeri Jézus különleges méltóságát, s azt, hogy általa maga az Isten cselekszik. Csak a hála kifejezésének a bemutatása után tudjuk meg, hogy a visszatért személy szamaritánus. Az erre vonatkozó megjegyzés hangsúlyozottan áll: a megvetett szamaritánus mélyebb vallásos érzésről tesz tanúságot, mint zsidó társai. Az elbeszélés Jézus szavaival folytatódik, amelyek kérdések. Először arra kérdez rá, hogy hol maradt a többi kilenc meggyógyult. Majd a 18. versben újabb kérdés formájában egyértelműen kifejezésre juttatja, hogy távolmaradásuk valójában Istennel szembeni hálátlanság. Az „idegen” megnevezés a szamaritánusra semmiképpen sem leértékelő, hanem csupán azt jelzi, hogy az illető nem tagja az izraelita népcsoportnak. Jézus kérdése inkább a meggyógyult zsidók irányába leértékelő, sőt vádló. Kiválasztottságuk tudatában túlságosan természetesnek veszik Isten segítségét, és elfelejtik a legalapvetőbb kötelességüket, a hálát.

A távolmaradottakra vonatkozó vádló kérdések után Jézus a szamaritánushoz fordul. Magatartását hitként értékeli, olyan hitként, amely nemcsak a leprából való megtisztulást, hanem a testi-lelki gyógyulást lehetővé teszi. Hasonló jellegű kijelentés más csodaelbeszélésekben is olvasható (Lk 8,48; 18,42). A jelen esetben a Jézus által megdicsért „hitnek” sajátos értelme van. Nemcsak a Jézusban vetett bizalmat foglalja magába, hanem a hálás lelkületet is.

Kocsis Imre

Mit csinál a tévé a gyermekkel? (5.)

2. Tájékozódás a vélemények tengerében

3. A televízió - a gyerekek világának része?

Játék a számítógéppel

A következő jelenet helyszíne egy brémai bevásárlóközpont játékosztálya.

Jól ellátott osztály, eléggé különváltan az áruház többi részétől. Egy nagy polc tele van videojátékokkal, számítógépekkel és egyéb hasonló eszközökkel. Az egész olyan, mint egy játéktér, tágas és kellemes a szemnek, a gépek elhelyezése is ötletesen vonzó. Egy tizenhárom éves kisfiú érkezik, mozgólépcsőn felmegy a második emeletre, és egyenesen a számítógépes részleg felé veszi az útját. Megáll a három számítógép közül az egyiknél, ahol egy tizenöt éves fiú játszik - láthatólag jó ismerősök. Beszélgetnek. A kisebbik előhúzza a zsebéből egy listát, és rámutat néhány sorra. Beszélnek még néhány szót, majd a kisebbik kivessz egy floppyt a zsebéből, bedugja a gépbe, és valamit begépel a billentyűzeten. Megvárja, amíg a képernyőn elindul a játék, játszik rajta egy kicsit, majd a nagyobbik gyerek folytatja. Nem sokkal később elkezdnek vitatkozni valamin, a vitához csatlakozik másik öt gyerek. A vita kissé hosszúvá nyúlik, de utána újrakezdik a játékot a komputeren. Később újra vitatkoznak és játszanak.

Világos, hogy miről van szó. A számítógépes játékok néhány éve még újdonságnak számítottak, és a gyerekek zsebpénze nem volt elég a költséges programokra. A gyerekek ezért létrehozta valamiféle feketepiacot, amely izgalmasabb volt a hagyományos rabló-pandúr típusú játékoknál. A bevásárlóközpontokban koruknak megfelelő élményeket kerestek, amelyek természetesen nem felelnek meg a számítógépes ipar és piac igényeinek. A gyerekek számára a bevásárlóközpontok és a tévé képernyője az a világ, amelyben közvetlen és fontos tapasztalatokra, élményekre tesznek szert, ahol kiélhetik kalandvágyukat, megteremthetik autonómiájukat és megismerhetik saját határaikat.

4. A televízió a mindennapi életben

A tömegkommunikációs eszközök, főleg az audiovizuális eszközök (tévé, számítógép, videó) még túlságosan újak ahhoz, hogy ismernék a bennük rejlő összes veszélyt és lehetőséget. Ha arra gondolunk, hogy századokig tartott, amíg a könyvekkel kapcsolatos tapasztalataink a könyvkultúra szintjére emelkedtek, akkor világos, hogy az az egy-két generációs idő, ami eltelt a tévé megjelenése óta, nem adhatta meg azt a biztonságot és tapasztalatmennyiséget, amelynek segítségével eldönthetnénk, hogyan is kell a „televízióval nevelni”. A banális, de még inkább a kegyetlen képek félelmet keltenek a szülőknél, és megtekintésüket ezért teljesen elutasítják, még azokban az esetekben is, amikor pedig a gyerekek készek lennének bizonyos jelenetek feldolgozására. Ekkor viszont meg kell próbálnunk megérteni az erőszakos és kegyetlen képsorokat. Ehhez úgy kell értelmeznünk őket, mint a minket körülvevő világ helyzetének leképezését, és meg kell próbálnunk a megjelenítésnek ezt a világát feldolgozni, értékelni, illetve megváltoztatni. Az a félelem, hogy a televízió kábítószerként hat a gyerekekre és elidegeníti őket a valóságtól, tulajdonképpen annak a régi félelemnek felel meg,

hogy a gyerekek, fantáziájuknak köszönhetően egészen más utat választanak majd az életben, mint amelyet józan eszünkkel gondolkodva mi kijelölnénk nekik. Világos, hogy a média fontos része a valóságnak, amelyben a gyerekek felnőnek és amelyben kitörölhetetlen tapasztalatokat szereznek. A szülők egyik fontos feladata az, hogy építő és ösztönző módon befolyásolják ezt a valóságot. Ez nem is olyan könnyű feladat, mert igazából nincs nagy befolyásunk a gyermekeinket körülvevő kulturális környezetre. Amire nagy befolyásunk van viszont, az a család életének felépítése, kapcsolataink a rokonokkal, a szomszédokkal és a kulturális intézményekkel. Nagyon fontos, hogy hogyan töltjük a szabadidőnket: nem mutat jó példát, ha passzívan töltjük, de az sem, ha túlságosan féktelenül. Jobban alakíthatjuk gyermekeink gondolkodását, ha rájövünk, milyen hatással vannak életükre a média különböző formái. Mindehhez nagy türelemre van szükség, akár csak egy kirakós játék összerakásához.

Melyek azok a darabok, amelyeket össze kell illeszteniünk?

A kirakós játék darabjai: a gyerekek és a televízió

A gyerekek problémái

A gyerekeknek, mint minden embernek, vannak vágyaik, céljai és álmaik, amelyek bizonyos tematikák köré szerveződnek: például, hogy nagyok és erősek legyenek, hogy szeressék őket, kilépjenek az izgalmas nagyvilágba, de ugyanakkor ne legyenek védtelenek, csodálják őket szépségükért és sikerükért.

A gyerekek életkörünyezete és -története alapján meghatározott problémák emelkednek ki, amelyek a fejlődés során változhatnak. Ezzel kapcsolatban fontos szerepet játszanak a kortársak között szövődött barátságok.

A képek, a szereplők és a történetek a képernyőn

A hatalmas és gyakran sötét szálakkal szövött médiaipar - a használók akaratától függetlenül - filmeket, sorozatokat, rajzfilmeket készít, amelyek képekből, szereplőkből és történetekből állnak. A gyártók, tudatosan vagy sem, de a közelmúlt történetéből, különböző kultúrákból, antik mítoszokból és már híres filmek történeteiből merítenek. Ebből bonyolult műsorszövevény alakul ki, amelyen belül kiemelkednek bizonyos meghatározott személyiségek vagy elbeszélési módok, de például a valós erőszak megjelenítése tévéigazsággá is válhat (lásd a „Csellengők” című műsor). A képek és a szereplők hamar kilépnek a képernyőből, nyelvi fordulataik a mindennapi nyelv szókincsévé, a témák a magánbeszélgetések részeivé válnak.

Tévés élmények

A nézők sohasem passzívak, akkor sem, amikor mozdulatlanul ülnek a képernyő előtt. Közben ugyanis magukba gyűjtik a látott képeket, a személyiségeket és a történeteket, amelyek jelentenek nekik valamit, és kapcsolódnak az őket éppen foglalkoztató problémákhoz. A televíziós képek így válnak saját élményekké. A nézők összekapcsolják ezeket saját személyes érzelmeikkel és az őket foglalkoztató témákkal.

Tévészituációk

A televízió előtt ülni új helyzetet jelent, amelynek fontos társadalmi jelentése van. Fontos eldönteni, hogy mikor és hogyan használjuk a közös televíziót: ezek az alkalmak a közösségi élet részei. A család vagy a baráti társaság a tévé előtt meghittent vagy jó hangulatban együtt lehet. A gyerekek ilyenkor megérthetik, hogy olykor fontos szerepük lehet a családi döntések meghozatalában, és megérezhetik azt is, hogy mennyi figyelmet és odaadást kapnak.

(Folyt. köv.)

Ben Bachmair

Vasárnapi jegyzet

Kivételek?

Egyre hallani (nem újdonság), hogy manapság vannak egyenlők, és vannak egyenlőbbek. Ez helyzetállapotot is jelent, meg bizonyos elkülönítést. Az előbbi arra vonatkozik, hogy akik protekciósak, azoknak könnyebb, egyszerűbb minden, főleg a nehézségek megoldása vagy akár egzisztenciális kérdésekben az elhelyezkedés, kedvezmény. A második esetben sokszor a kulturális szint a döntő. Az a „mutogatás”, ami ekként jelentkezik: - Nem közénk való ember, egészen mást gondol, lát a világból. Amolyan művelt ember, és fenn hordja a fejét. Nem egyszer kisebbségi érzésből fakadó vélekedésről van szó ilyen esetben, és még azok között is előfordul, akik értelmiségi szinten valóban egyenlők. Akkor? Az emberi természet ilyen, és akkor mit sem lehet tenni. Szent Pál erre is mondhatta: Viseljétek el egymást. A probléma akként küszöbölhető ki, hogy tudomásul vesszük a másikat, a maga véleményével. Ilyenkor legjobb hallgatni, de a tanácsát nem kell követni, ha valóban ártalmas. Manapság sem hasznos a kioktatás, túlságosan öntörvényűek az emberek, a legjobb, ha kiki maga jön rá, hogy tévedett. Mégis kell egy bizonyos távolságtartás, ami nem mond ellent az Írásnak, ami arra buzdít, hogy törekedjünk megérteni bármely embertársunkat. Az egyszerűség ugyanis nem primitivitás. A gondolkodás egyszerűségét jelenti, vagyis bizonyos helyzetekben is világosabb látást, és ehhez feltétlenül szükséges a tanultság szintje. (E sorok írója is találkozott sok próbát kiállt, idősebb asszonnyal, akinek egyszerűsége a kegyelem csodája volt.) Persze azt tudomásul kell venni, hogy vannak helyzetek, amikor szükség van a kivételeknek számítókra, akik mélyebben, több oldalról közelítik meg a problémákat és adnak helyes válaszokat. Hogy ebben is vannak elcsúszások, tévedések, arra utalhatunk: ki tévedhetetlen? Relativizált világunkban sajnos egyre több a tévedés. Talán ezért kellene egymásra jobban figyelni, lemondani szubjektív, öntörvényű véleményeinkről, vagy legalábbis módosítani azokat, másokat meghallgatva.

A relatív gondolkodás az egyházban is jelen van, jelen volt már az ókeresztény időkben is. A nehézséget a szétágazó problémák okozzák, amit Carlo Maria Martini bíboros úgy fogalmaz meg, hogy a tapasztalatok a legtisztább, legegységesebb szituációkban sem jellemeznek csak fekete és fehér színt, föltétlenül szükség van további vizsgálódásra, amely végül eldöntheti a következő lépést, és a Szentírás alapos ismerete ebben támpontot jelent. Meghatározhatja a gondolkodást. Ez az üzenet érkezett Szent Ágostonnak is, amikor hallotta: „Vedd és olvasd!”

† Tóth Sándor

hírek információk

Október 5-én, az ünnepi szentmisét követően adták át az idei Caritas Hungarica Díjakat Budapesten, a Magyar Szentek Templomában. A Katolikus Karitászzal ezzel a 2012-ben alapított díjjal ismerte el azoknak az önkénteseknek a példaértékű munkáját, akik hosszú évek óta áldozatosan szolgálják a rászoruló, magányos, beteg embertársainkat, valamint a fogyatékkal élőket és a társadalom peremére sodródott családokat. Az idén 39 önkéntes részesült az elismerésben, melyet Spányi Antal püspök, a Katolikus Karitászzal elnöke és Écsy Gábor, a segélyszervezet igazgatója adott át. A Szeged-Csanádi Egyházmegyéből Budainé Ódor Irén, Jenei Györgyné és Végh Erika vette át az elismerést. A Katolikus Karitászzal országos önkéntes hálózatában 16 egyházmegyei központban, 17 szociális intézményben, 880 települési csoportban, valamint az országos segélyakciók során mintegy 10.000 önkéntes végez karitatív tevékenységet évente.

Október 2. és 16. között immár 42. alkalommal rendezik a Csongrád Megyei Levéltári Napokat, melynek nyitóeseménye Szegeden volt. A konferencián a száz évvel ezelőtti tanácsköztársaság – az első magyarországi kommunista diktatúra és a vörös terror – szörnyű mindennapjait idézték föl. A tudományos tanácskozáson előadást tartott Bödök Gergely történész, a Clio Intézet munkatársa, Perczel Olivér, Budapest Főváros Levéltára levéltárosa, Tóth Marcell, a Magyar Nemzeti Levéltár Csongrád Megyei Levéltár szegedi levéltárának kutatója, valamint Miklós Péter, a hódmezővásárhelyi Tornyai János Múzeum igazgatója.

A Katolikus Karitászzal ismét kerékpárokat adományozott a kárpátaljai gyermekeknek. Az adománnyal a diákok a közelmúltban Beregsurányból kerékpároztak át a határon. Az adományhoz az anyagi forrásokat a Karitászzal németországi jószolgálati nagykövete gyűjtötte.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye papságának őszi rekollektív napjait összevontan tartja az egyházmegyei zárándoklat keretében október 14-15-én, Mátraverebély-Szentkúton.

A CsaládEgyetem következő kurzusa október 15-én, kedden 18 órakor kezdődik a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.). A vendég előadó Csáky-Pallavicini Zsófia, klinikai szakpszichológus, pszichoterapeuta, hittanár, aki a „De hiszen sosem kérdezte...! - Hogyan beszéljünk vagy hallgassunk a szexualitásról a családban” címmel tart előadást. A CsaládEgyetem szemináriumairól a www.csaladegyetem.hu világhálós oldalon található további információ.

A Szent Imre Szakkollégium az elmúlt évek hagyományait folytatva az idei tanévben is több olyan előadást szervez, mely mind a szakkollégisták, mind külsős vendégeik számára hasznos ismereteket nyújt. A 2019/2020-as tanév őszi szemeszterének első vendége Horváth Péter bioinformatikus, a Magyar Tudományos Akadémia Szegedi Biológiai Kutatóközpont (MTA SZBK) Biokémiai Intézetének igazgatója, 2019-es Szent-Györgyi Talentum Díjas, és a Chan Zuckerberg Initiative kutatási támogatását 2019 nyarán elnyerő csoportjának vezetője lesz, aki „Élet a pixelek mögött, mesterséges intelligencia a rákkutatásban” címmel tart előadást október 16-án, szerdán este 8 órától. Az esemény helyszíne várhatóan a szakkollégium társalgója lesz, azonban nagyobb számú érdeklődő esetén ez még változhat, így a szervezők arra kérnek minden érdeklődőt, figyeljék az előadás facebook-eseményét (Dr. Horváth Péter: Élet a pixelek mögött), ahol az esetleges módosítás olvasható. A belépés díjtalan, a szervezők minden érdeklődőt szeretettel várnak.

A Szent Gellért Szeminárium és az Egyházmegyei Hivatal szervezésében ministráns találkozó lesz október 19-én, szombaton. A találkozó 10 órakor szentmisével kezdődik a Székesegyházban, melyet Kiss-Rigó László püspök mutat be a Szent Gellért Szeminárium növendékeinek asszisztenciájával. Ezt követően a 777 bloggere, Vágvölgyi Gergely tart előadást, aki egyházközségében főministránsként szolgált. Az ebédet követően a résztvevők Alsóvárosra zárandokolnak, ahol megnézik a ferences kolostort, majd meghallgatják Kovács Zoltán káplán előadását, melynek címe: A szentmise, mint Isten dicsőítése. A találkozót közösségi foglalkozások zárják.

A Terebes zenekar *Mondd el nékem* című lemezének bemutató koncertje lesz október 19-én, szombaton 19 órai kezdettel a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.).

A Terebes zenekar 2014 végén alakult a szegedi Népzenei Kamaraműhely elhivatott énekes és hangszeres tagjaiból. Repertoárjuk elsősorban moldvai, gyimesi és bukovinai népi dallamokat tartalmaz, de az autentikus előadásmód mellett egyre jobban nyitottak a világzene felé is. Saját útjukon haladva formálták ki egyedi Terebes-stílusukat, melynek a népi dallamok felhasználása mellett fontos elemei a többszólamúság és a természetutánzó hanghatások alkalmazása. Az alkalomra minden érdeklődőt szeretettel várnak.

A Belvárosi Plébánia szervezésében minden hónap harmadik vasárnapján, 16 órától várják a plébánia közösségéhez tartozó kisgyermekes családokat az óvodások miséjére a Katolikus Házba (Dugonics tér 12.). A következő alkalom október 20-án, jövő vasárnap lesz.

A katolikus egyházban több évtizedes hagyomány október hónap folyamán a missziós gondolat tudatosítása. Az idén október 20-a, vasárnap a missziók világnapja, mely alkalom arra is, hogy az egyház tagjai adományokkal is segítsék a missziós munkát. Ezért a jövő vasárnapi perselyadományokat minden katolikus templomban a missziók javára továbbítják.

Élet a plébánián címmel konferenciát rendez október 26-án, szombaton 9 órától a Szeged-Csanádi Egyházmegyei Pasztorális Helynöksége a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.). A délelőtti folyamán Nyéky Kálmán „Újraépítve” című könyvének bemutatója lesz, majd a kiadvány szerzője, kaposvári egyházmegyei pap a plébániai közösség megújulási lehetőségéről tart előadást. Ezt követően Süveges Gergő és Süvegesné Rudan Margit, az NCD Hungary képviselői a természetes közösségfejlődésről beszélnek az érdeklődőknek. Délután szekciósulásokkal folytatódik a konferencia. A szekciók tervezett témái: a közösség, az oltár körüli szolgálat, a zenei szolgálat, valamint a média lesznek. A jelentkezéseket a www.pasztoralis.hu oldalon, valamint a 06-20/428-89-21-es telefonszámon várják a szervezők.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, † Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.